

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Juris Canonici A. R.P. Paulo Laymanno Societatis Jesu Theologo SS.
Canonum In Alma, Catholica, Et Episcopali Universitate Dilingana
Professore Qvondam Ordinario, Prælectionibus Academicis Illustrati

Laymann, Paul

Dilingæ, 1673

Capitvlvm II. Laudabilem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62587)

2. *Quomodo Archiepiscopus jus deferendi crucem extra Provinciam præscribere possit, potest tamen Pontifex ex plenitudine sua potestatis usum talem temporis diuturnitate introductum auferre.*

1. **N**ota I. Spectato communi iure Archiepiscopus non potest permittere crucem ante se deferri extra suam Provinciam, sed tantum intra Provinciam, etiam per loca exempta, *suxta Clement. 2. de privilegiis.*

2. **N**ota II. Lite pendente super validitate concessi privilegij, Princeps non facile alicui aufert usum eius, tametsi ex plenitudine potestatis auferre possit, quare si tales literæ revocatoria ad instantiam alicuius emanent, censeri debent obreptitia. Ita colligitur ex *h.c.* & notat *Imolab. h.c. n. 1.*

Quæritur hinc, quid si in hoc casu Archiepiscopus privilegium non accepisset, num in iure illo deferendi crucem per totum Angliæ regnum, defendi debuisset per consuetudinem diuturnam? Resp. Nos hinc versari in casu, quo jus possessori resistit propter præiudicium alterius. *Arg. c. Ex duarum. s. de Auctoritate, & usu pallij.* Quamobrem possessor, nisi titulum seu privilegium exhibeat, censetur usum seu possessionem eius usurpasse, uti constat ex Capitulo contra distinct. 100. Vbi id ipsum dicitur de pallio Archiepiscopali, nisi privilegium exhibeatur Apostolicum, usum eius extra Provinciam Archiepiscopi usurpatum censeri. Item ex *c. Cùm persona. 7. de Privilegiis. in 6.* Vbi dicitur, quod Religiosi habitates intra diocesin Episcopi, si exemptionem prætendant, Apostolicum privilegium exhibere Episcopo teneantur, præterquam si legitimam præscriptionem ostendere parati sint, videlicet se à tempore immemoriali in possessione exemptionis seu libertatis fuisse, vel annis 40. cum titulo colorato privilegij per se quidem non sufficere, sed quod causam præbeat præscribendi cum bona fide. Idem quoque in casu huius locum habere putat *Panorm. h.c.* quod usus pallij, aut crucis gestationis in aliena diocesi Archiepiscopus præscribere possit. *Arg. c. Super. 25. De verborum signifi.* quia licet ju-

ra resistent, tamen est capacitas possessionis & usucapionis in Archiepiscopo: & hæc sententia videtur vera, cum hac moderatione, quod nihilominus Papa ex plenitudine potestatis eiusmodi usum, qui contra generale Ecclesiæ consuetudinem temporis diuturnitate introductus est, *civ. c. Contra.* alicui auferre possit, cum enim eiusmodi gestatio v.g. Pallij in Provincia aliena nitatur accepto privilegio Apostolico, ideo sicuti Papa ex plenitudine potestatis, talem gratiam specialem revocare potest, licet non facile soleat, ita etiam jus illud præscriptionis nixum Apostolico privilegio secundum opinionem aut præsumptionem.

CAPITVLVM II.

Laudabilem.

PARAPHRASIS.

Quæsitum erat ex Clemente III. Si contingat matrimonium accusari, num statim conjugale commercium iudicis auctoritate suspendi debeat. Respondit quod coniux accusatus ante probatam accusationem, iure, quod habet in alterum, privari non debeat, quandoquidem etiam Alexander III. respondit coniuges separandos non esse, donec justæ causæ examinatio facta sit; & Symachus Papa, quod Prælati accusatus, donec ea quæ obijciuntur, clarè probata fuerint, à subditis relinquendus non sit.

SUMMARIVM.

1. *Accusator commodo possessionis suæ privari non debet, donec causa privationis probata sit.*

Videtur Capitulum istud continere casum accusati matrimonij ob adulterium, ut summa eius sit, nisi crimen de coniuge probatum sit, adeoque lite pendente non esse separationem seu divortium alteri coniugi permittendum. Aliqui verò intelligunt de accusatione matrimonij ob impedimentum dirimens, non esse separandum matrimonium, neque usum con-

coniugii interdicendum, donec de impedimento per legitimas probationes constet, & hæc quoque doctrina in se vera est, c. 3. de diuort. imò etiam argumentum huius capituli, quippe ex quo vnicum hoc generale Notandum colligitur: Accusatus commòdo possessionis suæ priuari non debet, donec causa priuationis probata sit, vt etiam Innoc. docet in c. Cum M. n. 9. de constir.

CAPITVLVM III.

Ecclesia.

Hoc Capitulum explicabitur in sequenti.

CAPITVLVM IV.

Ecclesia.

PARAPHRASIS.

Hæc duo Capitula, vna cum Cap. Ecclesia. 1.º. De Constir. coniungi debent, pro plena intelligentia Casus. Ecclesia S. Mariæ de via lata, litem mouit Joanni de Ateia, quòd possessiones suas detineret, ille excepit, quòd eas non haberet, sed transtulerit in Monasteriũ S. siluestri. Senator vrbs, coram quo liserat, occasione cuiusdam statuti spoliavit Monasterium, & possessiones restituit Ecclesie S. Mariæ. Mox reuocata hac senatoris sententiã Consiliarius Capitolii possessiones iterum abstulit dictæ Ecclesie, & Monasterio assignauit, tunc Ecclesia S. Mariæ causam detulit ad Sedem Apostolicam sub Cælestino III. ei succedens Innocentius III. rescripsit, Ecclesie S. Mariæ possessiones restituendas esse. Sed quia Monasterium eas titulo locationis aliis assignauit, neque recuperare poterat, mandauit, ut aliæ æquiuales possessiones dictæ Ecclesie assignarentur, redemptis hypothecis, quibus grauata erant. Sed postea etiam ipsum Monasterium querebatur se spoliatum fuisse à senatore, ideòque restitui debere, ea propter Innocentius iudicauit restituendum esse in possessiones illas substitutas, ita ta-

men, vt à Monasterio non alienentur, donec lis decisa sit, ne si Ecclesia S. Mariæ de vitio litigiosi contractus, aut de proprietate pro rei vindicatione agere uoluerit, in vanum labore, cum nihil adsit, quod euincere & habere possit.

SUMMARIUM.

1. Qui rem litigiosam alienauit, adhuc per uitilem rei vindicationem conueniri potest; quamuis consultum etiam sit, vt ex Iudicio præcepto res æquiualens alienata substituat.
2. Equè tamen prohibita est rei huius subrogata quàm litigiosa alienatio.
3. Locatio qua non fit ad tempus modicum, venit nomine alienationis.
4. Ex reddito debitori instrumento presumitur facta solutio.

NOTA I. Si res litigiosa alienata sit, & recipi non possit, consilium est, vt ex iudicis præcepto alia res æquiualens substituat, prohibita eius alienatione. Dico autem consilium esse, seu per talem specificam subrogationem magis consultum fore petitori. Alioqui verò, si quis rem litigiosam alienauerit, nihilominus conueniri poterit etiam per vindicationem uitilem rei, perinde ac possideret, quia pro possessore habetur, qui dolo possidere desit reg. 36. in 6. & l. Sin autem 27. §. Sed etsi. ff. De rei vindicatione. vbi Bart. ait, qui dolo desit possidere, vt possessor conuenitur.

Nota II. Subrogatum assumit naturam & conditiones eius rei cui subrogatur, ita sumitur ex c. 3. h. t. Nam sicut res litigiosa alienari non potest, lite pendente. l. 2. C. De litigiosis. & c. 1. de alienatione iudicis. ita nec res quæ in locum eius subrogata à tali seruitute liberari debet. Vt habetur hic in c. 4.

Nota III. Locatio si non fiat ad tempus modicum, comprehenditur nomine alienationis. Clement. 1. in fin. junct. gl. verb. Locationes. de rebus Ecclesia non alienand. & sumitur ex c. 4. Vbi dicitur, quòd Monasterium rem de qua liserat, locando ita, vt statim recuperari non potuerit, inciderit in vitium contractus litigiosi.